NACZELNICTWO ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO

WIADOMOŚCI URZĘDOWE

Rok 8 (XII) Nr. 5. WARSZAWA Maj 1930 r.

ROZKAZ NACZELNICTWA Z. H. P. L. 8, z dnia 14 Kwietnia 1930 r.

KONKURS PROPAGANDY SPOŻYCIA CUKRU.

Druhny i Druhowie!

Rada Naczelna Polskiego Przemysłu Cukrowniczego zwraca się za naszem pośrednictwem do Was o pomoc w sprawie propagandy spożycia cukru.

Cukier jest produktem rdzennie krajowym. Burak rodzi polska ziemia, przerabia go polski robotnik. Plantacje buraczane podnoszą stan naszej kultury rolnej. Pięćset tysięcy robotników zawdzięcza utrzymanie przemysłowi cukrowniczemu.

Cukier jest pierwszorzędną odżywką, asymilowaną przez organizm bez reszty, odżywką zarazem najtańszą; daje więcej cieplika organizmowi, a zatem więcej energji do pracy, za tę samą cenę niż inne produkty.

Dlatego cukier nadaje się doskonale jako pożywienie nietylko dla sportowca, ale dla ludzi ciężkiej pracy, którzy mają nędzny budżet.

Lud nasz tego nie wie, naskutek czego w Polsce na głowę jednego mieszkańca wypada spożytego cukru o wiele mniej, niż w sąsiednich zachodnich krajach.

Stan ten zmusza do wyprzedawania naszej nadprodukcji cukru zagranicą po cenach trzykrotnie niższych, za byle co, bo nasz cukier buraczany nie może na rynkach europejskich wytrzymać konkurencji z cukrem trzcinowym. W tym roku ta nadprodukcja wynosi tyle, ile spożycie wewnętrzne.

A więc polskim cukrem, którego ciemnota nie dopuści do polskiego ludu — zagranica będzie paść bydło.

Aby do tego nie dopuścić należy w czasie nadchodzącego okresu wycieczek i obozów postawić sobie za zadanie, za dobry uczynek harcerski, propagandę zwłaszcza wśród ludności wiejskiej i robotniczej za spożyciem cukru i przeciw wielkiemu szkodnikowi — sacharynie.

Chcąc Wam to zadanie ułatwić, Naczelnictwo zwróciło się do pism harcerskich o podawanie w ciągu najbliższych miesięcy artykułów i notatek uświadamiających o korzyściach płynących ze spożycia cukru, oraz wskazówek metodycznych do prowadzenia propagandy.

W biurze Naczelnictwa można otrzymać bezpłatnie za okazaniem upoważnienia drużynowego literaturę pouczającą o znaczeniu cukru, zarówno w gospodarstwie narodowem, jak w życiu poszczególnego człowieka.

Drużyny z prowincji otrzymują te wydawnictwa za nadesłaniem 1 złotego na koszta przesyłki.

Rada Naczelna Polskiego Przemysłu Cukrowniczego, pragnąc otrzymać możliwie szczegółowe informacje o tej akcji propagandowej Harcerstwa, ogłasza niniejszym, za pośrednictwem Naczelnictwa,

Konkurs na najlepsze sprawozdanie z harcerskiej propagandy cukru.

Tematem konkursu jest odpowiedź szczegółowa na pytanie **„Co drużyna zrobiła w czasie od 1 czerwca do 1 września 1930 r. celem podniesienia spożycia cukru, oraz zwalczania sacharyny i jakie były wyniki tej akcji, (o ile udało się zauważyć)“.**

Do konkursu może stanąć każda drużyna, wpisana do Z. H. P. (zrzeszenia starszoharcerskie na prawach drużyny). Drużyna może nadesłać tylko jedno sprawozdanie.

Pracę konkursową powinny poprzedzać następujące dane:

1) Godło drużyny stającej do konkursu (dowolny znak obrany dla tego konkursu, tym samym znakiem należy zaopatrzyć zalepioną kopertę, dołączoną do pracy, a zawierającą nazwę drużyny, Chorągiew, dokładny adres drużyny, nazwisko drużynowego).

2) Praca propagandowa dotyczyła rejonu (województwa, powiat, gmina, miejscowość)....

3) Co dowiedziała się drużyna o spożyciu cukru na tym terenie (w krótkich słowach).

4) Czy zauważono spożywanie sacharyny, w jakiej formie, przez jakie koła ludności, kto jej dostarczał.

Prace winny być pisane czytelnie.

Termin nadsyłania prac upływa 15 października 1930 r., nadsyłać je należy bezpośrednio pod adresem Naczelnictwa. Wynik będzie ogłoszony 10 grudnia.

Sąd konkursowy stanowią: Przewodniczący Z. H. P., dwóch przedstawicieli Rady Naczelnej Polskiego Przemysłu Cukrowniczego, dwaj przedstawiciele Głównych Kwater, po jednym z każdej.

Nagrody otrzymają drużyny w formie talonów do Centralnej Komisji Dostaw Harcerskich, która wyda drużynie, według wyboru drużynowego, dowolne przedmioty wyprawy skautowej, książki i t. p. do wysokości sumy oznaczonej na talonie.

Ogółem przeznaczono 25 nagród na łączną sumę (z dyplomami) 20.000.— złotych (dwadzieścia tysięcy).

I. nagroda 4.000 złotych
II. nagroda 2.000 złotych
III. nagroda 1.500 złotych
IV. nagroda 1.000 złotych
V. nagroda 1.000 złotych

VI — do — XXV, dwadzieścia nagród po 500 złotych.

Każda drużyna stająca do konkursu otrzyma **dyplom pamiątkowy Rady Naczelnej Polskiego Przemysłu Cukrowniczego.**

Czuwaj!

Jan Grabowski — Sekretarz Generalny Z. H. P.
Wł. Sołtan — Przewodniczący Z. H. P.

ROZKAZ NACZELNICTWA Z. H. P. L. 7 z dnia 8 Kwietnia 1930 r.

I. **G. K. Ż.** N. zwalnia z obowiązków Kier. Wydz. Zuchów dhnę M. Dobrzyńską i jednocześnie mianuje Kier. Wydz. J. Zwolakowską.

N. zwalnia z obowiązków Sekretarki G. K. Ż. dhnę H. Krupkową i jednocześnie mianuje dhnę J. Skulską.

N .mianuje Kier. Wydz. drużyn polskich zagranicą dhnę J. Tworkowską, zwalniając równocześnie z tychże obowiązków dhnę H. Krupkową.

II. **Z .O.** Kielce — N. zatwierdza następujący skład osobowy Z. O., zwalniając jednocześnie dotychchczasowy: przewodniczący — ppłk. dypl. Zygmunt Kuczyński, wice-przewodniczący — wiceprokurator Czesław Janiszewski. Kierownik Szkoły Antoni Sędek, kapelan — ks. Szambelan Antoni Zrałek, Skarbnik — Jan Gabrysiewicz, Sekretarz — kpt. dypl. Leopold Ombach, zastępca sekretarza — por. Zygmunt Turkowski, członkowie: Jan Staroń, Stanisław Rychter, Franciszek Bursztyn, sędzia Wacław Żurakowski, doktorowa Zofja Gąsiorowska, sędzina Zofja Kościelecka, Leontyna Neimitzowa, Władysław Mikołajewski i Marjan Kupski.

Lublin — N. zatwierdza dha K. Juszczakowskiego na stanowisko Przewodniczącego Z. O.

Poznań — N. zatwierdza skład osobowy Z. O., zwalniając jednocześnie dotychczasowy: Przewodniczący Generał Józef Haller, Wiceprzewodniczący — dr. Mikołaj Kiedacz,

Zofja Zychlińska. Sekretarz — Edmund Węcławski, skarbnik— ppłk. Zygmunt Zagłoba - Zygler, referent kolonij i obozów — Władysław Lubawy, członkowie: dr. Karol Stojanowski, Kurator Bernard Chrzanowski, ks. Kanonik Józef Prądzyński, wojewoda Raczyński, Dietlowa, Helena Szafranówna, ks. dr. Witold Paulus, płk. Walerjan Sikorski, Wisława Szafranówna, prof. L. Bykowski, Wanda Chłapowska, mjr. Bobrowski. Ponadto ci członkowie dawnego zarządu, którzy nie ustępowali i nie zostali wymienieni w powyższej liście.

Śląsk — N. zatwierdza skład osobowy Z. O., zwalniając dotychczasowy: Przewodnicząca hm. Wanda Jordanówna. wiceprzewodniczący — dr. Helena Spoczyńska i dr. hm. Henryk Krupiński, sekretarz — hm. dr. Józef Bielec, skarbnik — dz. h. Otton Tomala., kier. Wydz. Propagandy i drużyn zagranicznych mgr. hm. Henryk Kapiszewski., Kier. Komitetu Budowy Szkoły Instruktorskiej „Bucze" — inż. Henryk Riess., Kier. Wydz. Dochodów Niestałych i Komisji Budowy Bursy i Domu Harcerza Dyr. Gustaw Rokita.

Zagłębie Dąbrowskie—N. zatwierdza następujący skład osobowy Z. O., zwalniając jednocześnie dotychczasowy: Przewodniczący — Wiktor Kluczewicz, wice - przewodniczący — Marja Kisielewska i Jan Kłos, Kapelan — ks. Bolesław Wajzler, sekretarka — Bolesława Bylicówna, skarbnik— Tadeusz Kowalski, referent Łękawy — Tadeusz Ślósarczyk, referent Kół Przyjaciół — Władysław Lewandowski.

III. **K. Ch. Ż.** Białystok — N. mianuje Kom. Chor. dhnę A. Sandomierską.

IV. **K. Ch. M.** — Kielce — N. mianuje Kom. Chor. dz h. Edmunda Massalskiego i jednocześnie zwalnia na własną prośbę z obowiązków Referenta Chorągwi Kieleckiej dha hm. Jerzego Zielińskiego.

V. **Odznaka „Za uratowanie życia"** — N. przyznaje odznakę „Za uratowanie życia" dhom: Mieczysławowi Barszczewskiemu i Bronisławowi Mizerskiemu (Ch. Wołyńska).

VI. **Mianowanie Starszyzny** — Harcmistrze: Adam Dulębowski, Franciszek Machalski (Ch. Lwowska).

Podharcmistrze: Zbigniew Pękalski (Ch. Lwowska),Henryk Piechurowski, Jerzy Nowakowski, Józef Stegliński, Jerzy Wieczorek, (Ch. Łódzka), Stefan Podgórski, Ks. Eugenjusz Grodzki, Franciszek Więcławski (Chor. Mazowiecka), Jan Betliński, Feliks Gawarzycki, Henryk Laferi (Ch. Pomorska), Stefan Łagodziński, Wincenty Kabaciński, Władysław Serafinowski (Ch. Poznańska), Michał Sawicki, Stanisław Szymborski (Ch. Warszawska), Jan Malczewski (Ch. Wołyńska).

VII. **Przeniesienie do kategorji działaczy harcerskich.** N. przenosi na własną prośbę do kategorji działaczy harc. hm. Antoniego Krauzego (Ch. Poznańska).

VIII. **Zwolnienie z Z. H. P.** — N. cofa na własną prośbę st. instr. dhom: ph. Tadeuszowi Biernatowi, ph. Emilowi Wyrobkowi (Ch. Krakowska), ph. Bronisławowi Myślińskiemu, (Ch. Poznańska), ph. Janowi Janocie (Ch. Warszawska), i zwalnia z Z. H. P.

IX. **Przyjęcie K. P. H.** — N przyjmuję do Z. H. P. Koła Przyjaciół: w Siedlcach dla drużyn męskich i żeńskich, w Kartuzach i przy Z. O. Wileńskiego.

(—) **Władysław Sołtan**
Przewodniczący Z. H. P.

(—) **Jan Grabowski**
Sekretarz Generalny Z. H. P.

ROZKAZ NACZELNICZKI GŁOWNEJ KWATERY Ż. L. 4 z dnia 12 Kwietnia 1930 r.

W sprawie obozu wychowania fizycznego.

Obóz Wychowania Fizycznego Głównej Kwatery Żeńskiej latem 1930 r. odbędzie się w czasie od 12.VII — 9.VIII., a nie w terminie od 1.VII — 31.VII. r. b., jak to zostało podane w rozkazie L. 3.

Czuwaj!

H. Dydyńska
Naczelniczka G. K. Ż.

J. Skulska
Sekretarka G. K. Ż.

ROZKAZ NACZELNIKA GŁOWNEJ KWATERY M. L. 9 z dnia 10 Kwietnia 1930 r.

HARCERSKIE DRUŻYNY ŻEGLARSKIE.

Cel. — Celem harcerskich drużyn żeglarskich jest:

1) Wykształcenie przez metodycznie dobrane ćwiczenia morskie, żeglarskie i wodne typu harcerza-obywatela, rozumiejącego znaczenie morza i wód śródlądowych dla państwowego życia Polski, mocnego duchem w walce z żywiołem morskim zahartowanego, który z całą świadomością będzie bronił praw Polski do morza.

2) Krzewienie zamiłowania wśród młodzieży do morza, rzek i sportów wodnych, oraz informowanie jej o roli, jaką morze i arterje rzeczne odgrywają w czasie pokoju i wojny.

3) Uprawianie umiejętności pływania, gier i sportów wodnych, organizowanie większej turystyki wodnej.

4) Niesienie pomocy zagrożonym przez powodzie i burze.

5) Współpracowanie z władzami państwowemi w dziedzinie P. W. wodnego przez tworzenie samodzielnych oddziałów p. w. na swoim terenie (patrz P. U. W. F. i P. W. Instrukcja Nr. 9).

6) Krajoznawstwo i zbieranie materjału dotyczącego stanu uspławnienia rzek i kanałów Polski, dla turystyki sportowej, oraz informowanie o powyższem szerszego ogółu, przez odpowiednie wydawnictwa. Zakładanie przy drużynach bibljotek z zakresu żeglarstwa i podróży morskich.

7) Współdziałanie z instytucjami mającemi na celu rozwój żeglarstwa i sportów wodnych.

Organizacja. — Drużyny żeglarskie. — Drużyna żeglarska jest taką samą jednostką administracyjną i organizacyjną, jak każda inna drużyna harcerska, z tą tylko różnicą, że stopnie i program pracy są dostosowane do warunków „pracy na wodzie", zaś jej organizacja może nastąpić tylko tam, gdzie jest odpowiedni teren i warunki do ćwiczeń (jezioro, rzeka, morze i t. p.).

Zasadniczo drużyna żeglarska składa się z 4 zastępów po 8-miu harcerzy (7 harcerzy i 1 zastępowy), 2 przybocznych i drużynowego — razem 35 harcerzy, zamieszkałych na jednym terenie (miasto, wieś, osada i t. p.).

Ze względu na bezpieczeństwo, oraz warunki służby, wymagającej większej sprawności fizycznej, do drużyn żeglarskich przyjmowana być może młodzież po 15 roku życia.

Poddrużyny. — W miejscowościach, w których z jakichto bądź powodów nie można zorganizować 4 zastępów, organizuje się samodzielną poddrużynę, która liczyć musi conajmniej 2 zastępy (16 ludzi). Na czele poddrużyny stoi przyboczny (I) i ma do pomocy zastępcę (II przyboczny).

W jednej miejscowości może być kilka poddrużyn, które podlegają „Kierownikowi miejscowemu, drużyn żeglarskich", wyznaczonemu przez K. Ch. po porozumieniu się z G. K. M.

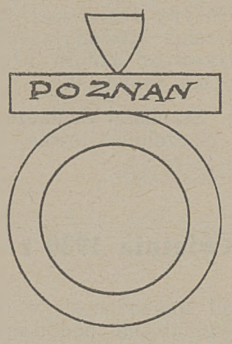
Zastęp żeglarski. — W okolicach, w których jest tylko jeden zastęp, pracę tego ostatniego należy oprzeć o drużynę „lądową", tworząc przy niej zastęp żeglarski, który bezpośrednio podlega drużynowemu tej drużyny. Zastęp żeglarski może z czasem przekształcić się w poddrużynę, a nawet w drużynę żeglarską.

Zastęp. — Jest to grupa złożona z 8 harcerzy, z zastępowym na czele, która posiada jeden, lub kilku objektów pływających, zdolnych pomieścić cały zastęp jednocześnie (np. 4 kajaki dwuosobowe, 2 żaglówki na 4 ludzi, szalupa na 8 i t. p.

Władze przełożone. — Drużyny żeglarskie podlegają w drodze służbowej Komendantom Chorągwi, którzy powołują do życia Chorągwianych Kierowników drużyn żeglarskich, przy Kom. Chorągwi.

Kierownik — jest przełożonym wszystkich drużyn żeglarskich na terenie Chorągwi, które tworzą harcerską flotylę, danej Chorągwi.

Oznaki służby w drużynach żeglarskich
na lewym rękawie bluzy koloru niebieskiego (o dwa tony jaśniejsze niż bluza)

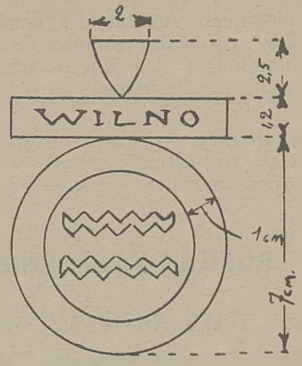
Zastępowy.

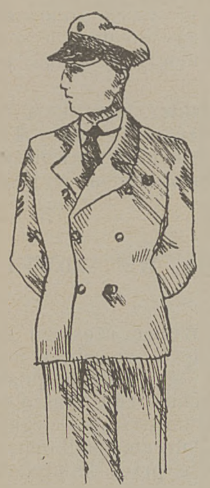
II przyboczny.

Drużynowy.

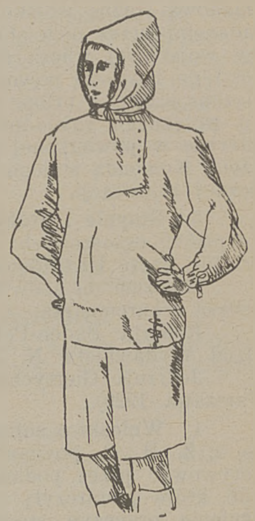

I przyboczny (zastępca Drużynowego.

Umundurowanie drużynowego, I i II przybocznego drużyny żeglarskiej.

Umundurowanie członków zastępów żeglarskich przy drużynach lądowych (zielona bluza z kołnierzem marynarskim — granatowym).

Umundurowanie członków drużyn żeglarskich (kolor granatowy)

Wiatrówka.

Flotyle. — Specjalna instrukcja ustali podział drużyn już istniejących i nowozorganizowanych na harcerskie flotyle. Flotyle podlegają w drodze służbowej (przez K. Ch.) Kierownikowi Harcerskich Drużyn żeglarskich w Głównej Kwaterze.

Współpraca rzeczoznawców. — Drużyną, lub poddrużyną może zostać grupa harcerzy, która odpowiada wymaganiom, unormowanym wyżej (liczebność, wiek młodzieży, tabor wodny, i t. p.) oraz ma wyszkolonych zastępowych i instruktorów. W braku tych ostatnich należy zapewnić sobie pomoc rzeczoznawców (Związek Żeglarski, Kluby Żeglarskie, i Yacht Klub Polski, oficerowie i podoficerowie marynarki wojennej i saperów (pionierów).

Drużynowi i przyboczni. — Zasadniczo na czele drużyny powinien stać instruktor żeglarski, (stopień równoznaczny harcmistrzowi). Stopnie i wymagania kwalifikacyjne instruktorów żeglarskich, oraz sposób ich szkolenia ustali osobna instrukcja.

Jak wyżej powiedziano, w chwili obecnej należy wykorzystać wskazówki rzeczoznawców, celem wyszkolenia jaknajwiększej ilości kandydatów na instruktorów, którzyby w najbliższej przyszłości mogli pokierować zupełnie samodzielnie pracą w drużynach i zastępach.

Nowopowstające drużyny. — Z chwilą rozpoczęcia organizowania placówki żeglarskiej, niezależnie od dopełnienia normalnych warunków wpisu do Z. H. P., należy o tem natychmiast powiadomić Kierownika Drużyn Żeglarskich, przy odnośnej K. Ch., który obejmuje kontrolę nad nowoorganizującą się jednostką i po stwierdzeniu wykonania wyżej podanych przepisów dla harcerskich drużyn żeglarskich, stawia wniosek do G. K. M. o nadanie tej jednostce miana harcerskiej drużyny, lub poddrużyny żeglarskiej, z jednoczesnem udzieleniem pozwolenia na noszenie mundurów i oznak, przewidzianych dla harcerskich drużyn żeglarskich.

Przystanie. — Zasadniczo drużyny we własnym zakresie powinny ubiegać się o zdobycie terenu na pobudowanie odpowiedniej przystani i szopy na przechowanie sprzętu wodnego. O ile w danym środowisku istnieje parę drużyn muszą one skoordynować swą działalność na jednej przystani. Dużą pomocą w tej kwestji mogą służyć miejscowe kluby i stowarzyszenia wioślarskie, żeglarskie.

Pływanie. — Drużyny powinny znaleźć odpowiedni teren do nauki pływania i zwrócić na tę gałęź sportu specjalną uwagę (instrukcja odpowiednia w opracowaniu).

Umundurowanie drużyn żeglarskich. — Drużyny i poddrużyny żeglarskie noszą granatowe bluzy, takież spodnie krótkie do kolan (spodnie długie wolno drużynom nosić za specjalnem zezwoleniem Naczelnika G. K. M.). Bluzy kroju marynarskiego z kołnierzem niebieskim, obszytym trzema białemi taśmami.

Nakrycie głowy — granatowy beret z lilijką na kotwicy.

Drużynowi (bez stopni instruktors. żegl.) oraz pierwszy i drugi przyboczny, noszą granatowe dwurzędowe marynarki z sześcioma ciemnemi guzikami, z naszytemi oznakami służby. Spodnie takie, jak cała drużyna. Nakrycie głowy — czapka typu marynarskiego, z czarnym daszkiem i czarną morową wstążką, na czapce kotwica z lilijką (bez żadnych palm i t. p. haftów).

Strój zimowy — kurtki granatowe, lub wiatrówki jednakowe dla całej drużyny, jeśli spodnie krótkie — kolana osłonięte pończochami.

Umundurowanie zastępów żeglarskich przy drużynach lądowych.

Zastępy te noszą na podstawie pozwolenia K. Ch. berety oraz oznaki takie, jak drużyny żeglarskie, oraz granatowe marynarskie kołnierze z trzema białemi taśmami na zwykłej harcerskiej koszuli, jednakowego koloru z drużyną „lądową" do której dany zastęp ma przydział.

(—) **Stanisław Sedlaczek Hm. Rp.**
Naczelnik Głównej Kwatery M.

ROZKAZ NACZELNIKA GŁÓWNEJ KWATERY M. L. 10 z dn. 12 Kwietnia 1930 r.

I PRZEPISY I WYJAŚNIENIA STALE OBOWIĄZUJĄCE.

1. **Zmiana nazw kategoryj drużyn.** Drużyny wpisywane do Z. H. P. dotychczas jako „harcerskie" (kat. A), otrzymują nazwę: „związkowe"; jako „przygotowawcze" (kat. B), nazwę „chorągwiane"; jako „próbne" (kat. C), nazwę „hufcowe". Nazwa kategorji drużyn „wilczęcych" (kat. W) pozostaje bez zmiany. (Zmiana przepisów w Roczniku Harc. 1928, str. 53 i odpowiednio wszędzie gdzie te nazwy występują). Obowiązywać zacznie od wpisu na rok 1931 (termin wpisu 20.IX.1930).

2. **Służba wojskowa.** (Wyjaśnienie do Rozkazu N. G. K. M. L .2 z dn. 1 lutego 1930 r.). Harcerze odbywający obowiązkową służbę wojskową nie tracą praw związanych z posiadanemi przez nich stopniami organizacyjnemi, a okres służby wojskowej wlicza się do lat służby harcerskiej. — Wobec tego harcerze powołani do służby wojskowej nie są obowiązani prosić o urlop, mają natomiast obowiązek: dostatecznie wczesnego zawiadomienia bezpośredniego przełożonego o przerwie w powierzonej pracy harcerskiej; utrzymania z przełożoną Komendą stałego kontaktu; wypełnienia obowiązku dorocznej rejestracji.

3. **Stopnie i próby starszyzny męskiej.** W uzupełnieniu przepisów, ogłoszonych w „Roczniku Harcerskim na r. 1928" str. 101, część III. „Ideologja i metodyka harcerska".

Zaliczam do obowiązkowej lektury na stopnie podharcmistrza i harcmistrza:

Roberta Baden-Powella, Wskazówki dla skautmistrzów (Dział Wydawnictw N. Z. H. P., Warszawa 1930).

Jędrzeja Giertycha, My, młode pokolenie! (Ossolineum, Warszawa 1929).

4. **Wnioski o cofnięcie stopnia instruktorskiego** i usunięcie z Z. H. P. powinni Komendanci Chorągwi szczegółowo motywować przez podanie konkretnych faktów oraz nazwisk osób, które dostarczyły ewent. informacyj. Niedostatecznie wyjaśnienie przyczyn stawiania wniosków utrudnia terminowe załatwienie spraw osobowych i powoduje niepotrzebną pisaninę między G. K., a wnioskodawcą.

5. **Instrukcja w sprawie przekazywania drużyny.**

a) Przekazanie drużyny może nastąpić dopiero po zwolnieniu drużynowego przez Komendanta Chorągwi. W tym celu drużynowy ustępujący, względnie przełożony Hufcowy, nadsyła do Komendanta Chorągwi należycie umotywowaną prośbę o zwolnienie oraz wniosek nominacyjny i wykaz służby proponowanego następcy. Komendant Chorągwi zezwala pisemnie na przekazanie drużyny następcy, któremu jednocześnie powierza tymczasowe prowadzenie drużyny.

b) Zwolnienie ustępującego drużynowego i mianowanie nowego rozkazem Komendanta Chorągwi może nastąpić dopiero po nadesłaniu podpisanego oświadczenia p. o. drużynowego oraz protokułu przejęcia drużyny, co należy uskutecznić w terminie dzisięciodniowym.

c) Protokuł przekazania drużyny zawiera: kto oddaje i kto obejmuje drużynę; w czyjej obecności następuje przekazanie drużyny. (konieczną jest obecność opiekuna drużyny lub delegata K. P. H.); wyszczególnienie przekazywanego inwentarza (książki drużyny, w jakim stanie? kasa, sprzęt — czy w porządku?); ewentualne zastrzeżenia odbierającego; data i podpisy obecnych. Protokuł sporządza się w trzech jednobrzmiących i opatrzonych oryginalnemi podpisami egzemplarzach, z których 1 otrzymuje drużynowy ustępujący, 1 zostaje w aktach drużyny i 1 należy zaraz przesłać Komendzie Chorągwi.

d) Wszelkie konsekwencje wynikłe z opuszczenia drużyny bez uprzedniego uzyskania zwolnienia, lub bez protokularnego przekazania drużyny następcy, nie wyłączające materjalnej odpowiedzialności za ewentualnie zaginiony lub popsuty inwentarz, ponosi ustępujący drużynowy.

e) Instrukcja powyższa obowiązuje również p. o. drużynowych.

6. **Likwidacja należności zlotowych.** Pomimo parokrotnych przypomnień ze strony Komitetu Likwidacyjnego Zlotu część drużyn nie uregulowało jeszcze swych zobowiązań w Sekcji Gospodarczej Zlotu. Drużyny, które do dnia 1 czerwca r. b. nie spłacą długów — nie będą mogły otrzymać przy wpisie kategorji lepszej od C.

7. **„Letnie obozy i kolonje harcerskie"**, instrukcja obowiązująca w opracowaniu Harcmistrza Rzeczypospolitej Tadeusza Maresza, Warszawa 1930, jest oficjalnem wydawnictwem Głównej Kwatery M. i wchodzi w życie z dniem wyjścia z druku. Cena 1 zł. 80 gr.

II. ZARZĄDZENIA, PRZYPOMNIENIA, WSKAZÓWKI BIEŻĄCE.

1. **Próby starszyzny harcerskiej.** Wobec częstego nadsyłania do Głównej Kwatery niekompletnych wniosków nominacyjnych przypominam, (patrz Rocznik str. 100. Regulamin prób starszyzny, że kandydaci na podharcmistrzów muszą wykazać się pierwszym, a kandydaci na harcmistrzów — drugim stopniem przysposobienia wojskowego. Polecam podkomisjom prób zwracać baczną uwagę na posiadanie przez kandydatów powyższych warunków.

III. GŁÓWNA KWATERA.

W rozkazie N. G. K. M. L. 7 z dn. 20 marca 1930 r. opuszczono nazwisko dha Leopolda Łabęckiego kierownika referatu w Wydziale Przysposobienia Wojskowego.

IV. DRUŻYNY.

Przyjmuję do Z. H. P., drużyny: I im. J. Hallera w Skarszewach (Ch. Pomorska), I im. T. Kościuszki w Bojanowie Starem (Ch. Poznańska), I im. T. Kościuszki w Strzelnie (Ch. Radomska).

V. RUCH SŁUŻBOWY.

Zmiana przydziału. Hm. dr. inż. Affanasowicz z Ch. Śląskiej do Krakowskiej, ph. Z. Benc z Ch. Wołyńskiej do Warszawskiej, ph. T. Cieplik z Ch. Poznańskiej do Łódzkiej, ph. H. Łukaszewski z Ch. Łódzkiej do G. K. M., ph. T. Wojciechowski z Ch. Wileńskiej do Warszawskiej.

(—)**St Sedlaczek** Hm. Rp.
Naczelnik Głównej Kwatery.

Wydawca: Naczelnictwo Z. H. P. w osobie Stanisława SEDLACZKA, Warszawa, Zielna 35 m. 9. Telefon 101-20.
Redaktor: Stanisław SEDLACZEK, **P. o. Sekretarza Redakcji:** Lech GRABOWSKI (odpowiedzialny za korektę).
Administracja: Zielna 35 m. 9; tel. 101-20, od 10 do 12. Konto P. K. O. 10020.

Druk. „LECH", Warszawa, Koszykowa 33